

(המשך מעמוד 8)

הגנאי הטיפשי הזה, הם מביעים בכך תיסוף כול אישי רב. הנמוק לתיסכול הוא פשוט. דיבריהם של אנשי המאפיה נשמעים הגיוניים גם לאנשים שמחם שטוף לחלוטין עליידי תעמולה אולטרה-ימנית ממושכת. בראשיהם כבר נמצא מערך מושלם של דיעות, אמורנות וערכים.

כל טיעון או דיעה המסוגלים לערער אותו מיבנה נפשי קיים, בהכרח גורמים לאותם שטפיימות מידה מסויימת של אי-נוחות אינטלקטואלית. אי-נוחות היא דבר לא-נעים, ומחפשים דרכים כדי לצאת מן המצב הנפשי הדיסהרמוני. ומה קל יותר מאשר להאשים אחרים?

דויד זילברברג, תל-אביב
מחמאות שאינן במקומן

הופתעתי לגלות במדור „לא לגברים“ (העולם הזה 2076), תחת הכותרת „גלידה עולמית“, מחמאות ושבחים מפליגים ל-חנות למימכר-גלידה ידועה ביפו. צר לי. אבל ההתלהבות וההיתפעלות גרמו להטיר עיית ציבור הקוראים.

סכיב אותה חנות מצויים מיצבורי אשפה בצורת מאות גביעי-גלידה ריקים, ואי אפשר להאשים את הבעלים — הגורפים ממון רב — בתודעה עמוקה מדי לתרבות הסביבה. המקום הוא מיטרד תברואתי הגורם סבל רב לשכנים.

קורא, יפו
תגובת המגבית

מבלי להיכנס לענייני הערכות בקשר למאמר „האם המגבית נחוצה“ (העולם הזה 2065), ברצוני להביא לתשומת-ליבכם את התיקונים העובדתיים הבאים:

א. הריבית הממוצעת על 2.2 מיליארד איגרות המחזור, היא 4.75 אחוזים בלבד. ב. הוצאות המכירות אינן פחות מאחוז אחד, ומכאן שהריבית הכוללת הוצאות עדיין מהווה הלוואה הזולה ביותר לזמן ארוך העומדת לרשות מדינת ישראל, מה גם שהלק ממנה מוחזר בלירות ולא ב-מטבע-חוץ.

ג. אין משלמים כל שכר-הוצאות לישראלים נושאי כהונה ממלכתית המופיי עים באירועים למכירת הבונדס.

אל פוטשניק, דובר המגבית, ירושלים
ביקורת על המבקר

קראתי את ביקורתו של דן עומר על הספר האסופים (העולם הזה 2072), ולדעתי הביקורת היא חד-צדדית. דן עומר מכתיר את ביקורתו במילים „ויכרונות גזעניים מארץ הקודש“ ומאשים את המחבר ב-כתיבה גזענית. הטיעון הוא אבסורדי, שכן הקורות את גיבור הסיפור הן תוצאה של דיעות קדומות.

הספר מוקיע את הפרוטקציוניזם ואת שיטת המרפקים, שהן תנאי ראשון לקיר דומו של אדם בישראל, שעה שהכישרון נדחק למקום האחרון בסדר-העדיפויות. דומני שדווקא עיתון כהעולם הזה היה צריך להעלות על נס את פירסומו של ספר, המעלה בגלוי טענה של אדם הכואב את בעיות הארץ ומאמין בה באמונה שלמה.

אריה חגי, תל-אביב

הביקורת שלכם ב„גמר של גייר“ (העולם הזה 2072) על סיפרו של לב חקק, האסופים, מהווה התכחשות לטענותיכם החברתיות במשך שנים. ד״ר לב חקק כתב רומן אמיץ, שיש בו אהבה וביקורת והי מבטא את הרגשתם של רבים.

האם יצאתם להגן על „ישראל הראשון-נה“ הלבנה, האשכנזית, הטהורה והחלור-צית, במאמר „לבן וטהור“?

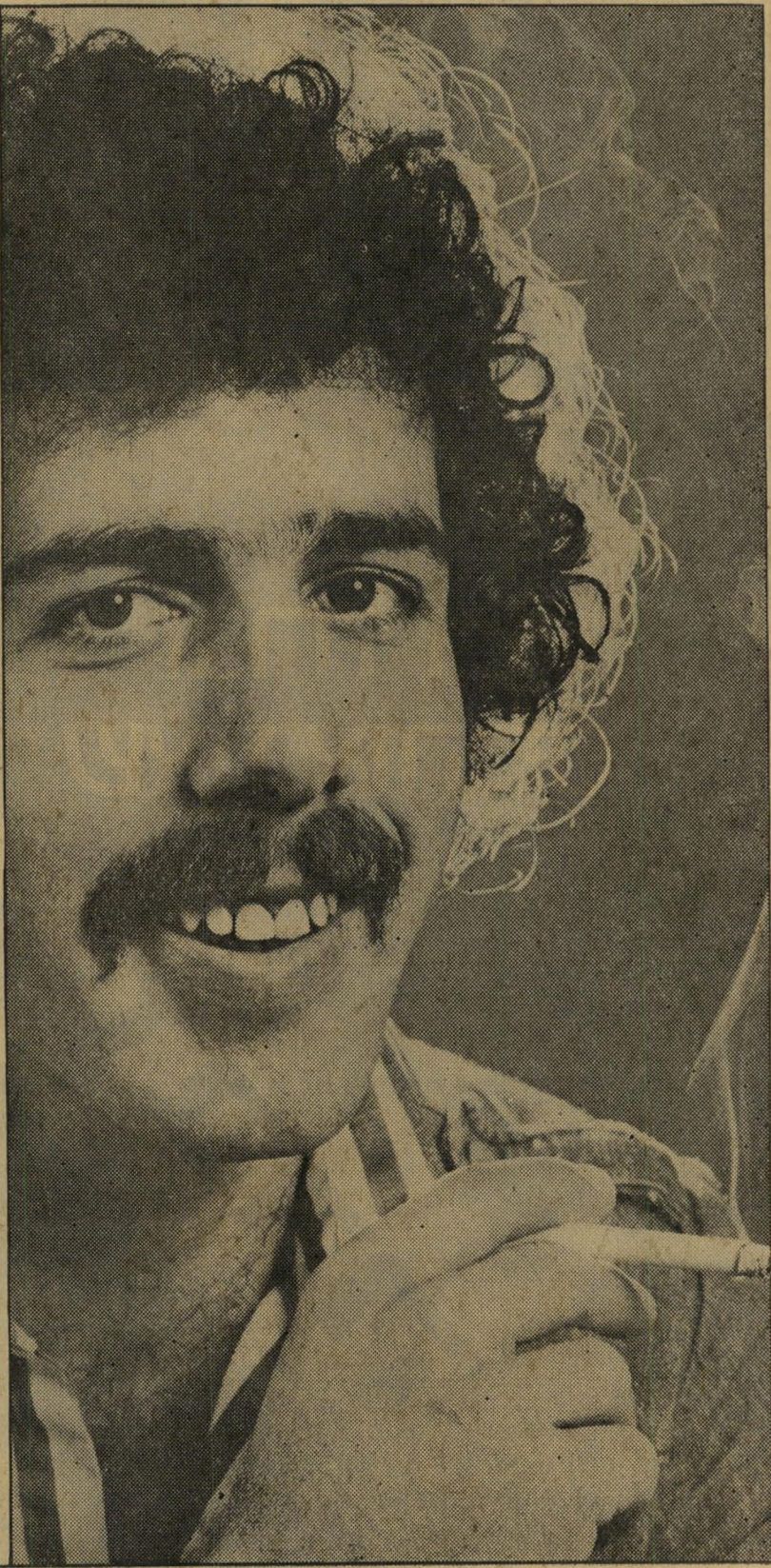
עודד ספיר, לוס-אנג'לס
תשובה לתגובה

תגובתו המששעעת של הזמר צביקה פיק, למיכתבי, הינה נסיון הגם שלא מבריק במיוחד, לאחיות עיניים.

פיק טובב סחור סחור, ומגלה לנו ש-„זכה“ באות ימלחמת יוסי-הכיפורים ואף קישט בו את קיר חדרו, כיאה ללוחם נועז. אך אינו מסביר מדוע לא שירת שירות סדיר, שלוש שנים, כמו כל צעיר בן גילו. את האות הנ״ל קיבל כל אורח שהיה מעורב בצורה כלשהי במלחמת-מר פיק, לפחות אל תנסוף בעובדות שבהן עליך להתבייש.

ישעיהו תדמור, תל-אביב

שמעתי

מה בעצם אני מחפש בסיגרייה? קודם כל-טעם. על הטעם אני לא מוותר. אבל על הניקוטין אני מוכו בהחלט לוותר... לכן ניסיתי את smile. היא תפסה אותי... גם קלה-וגם מלאה בטעם. ולא סתם טעם- תערובת טבק אמריקאית מעולה! באמת, כל הכבוד!

”אני נהנה כפליים עם smile”

